

A chilei elnök fogadta a magyar delegációt

Eduardo Frei Montalva chilei köztársasági elnök november 8-án fogadta a Szurdi István vezette magyar kormánydelegációt és szívélyes hangú beszélgetést folytatott vele a két ország kapcsolatairól.

Fernando Luengo, a chilei szenátus elnökének első helyettese, a szenátus pártjai képviselőinek jelenlétében találkozott a delegációval és

a szenátus épületében ebédelni adott tiszteletére. Az ebéden részt vett Gabriel Valdes Subercaseau külügy-miniszter is.

A magyar küldöttség szívélyes tárgyalásokat folytatott Lejandro Hales chilei bányügyi miniszterrel és Sergio Saldivia közlekedésügyi államtitkárral a két ország gazdasági kapcsolatainak fejlesztéséről.

Kereskedelmi küldöttségünk tárgyalása Mexikóban

Sós Ivánnak, a Magyar Kereskedelmi Kamara elnök-helyettesének vezetésével Mexikóban tartózkodó kereskedelmi küldöttségünk tárgyalásokat folytatott a mexikói Kereskedelmi és Ipar-

ügyi Minisztérium képviselőivel. A megbeszéléseken elsősorban a mexikói-magyar kereskedelem perspektíváival és a kapcsolatok fejlesztésének lehetőségeivel foglalkoztak a szakemberek.

Az asztal megterült

Leszedték már a szőlőt. Eső veri, szél cibálja a fűrt nélküli tőkeket. Elárult a határ. Búsul, ázik a vidék. Taxival megyünk a homokos. A vezető ezt mondja: — Ismerős nekem ez a föld. Néhány éve ide jártunk kapálni.

Igy volt. Akkoriban, esztendővel ezelőtt a honvédségtől meg a TEFU-tól is jöttek. Segíteni. Kapálták a gyatra kukoricát. Nem sokat ígért a határ. A pusztaszeriek nem is hittek benne. Az elnök, Fülöp János pedig bizonygatta:

— Lesz itt termés, emberek. Majd meglátják, hogy lesz.

Nem volt könnyű

A falubelik akkoriban meg hagyták, kapálgának csak a városiak, majd feltűrt tenyerüket a kapa nyele. Ot maza kukoricát adott itt a föld holdanként.

Most szőlő díszlik nagy tablán. A pusztaszeri Petőfi Tsz tagjai, vezetői egyaránt büszkéek rá. Lehetnek is. Ezen az őszön hektáronként 170 mázsát is megtermeltek. Holdanként 90—100 mázsás szőlőtermést értek el. Kövidinkát, sárféhet és szlankát természetnek.

— Sokat kikaptunk mi emiatt. Mindenkitől. A járástól, meg hát a tagoktól. Előfordult itt, nem is olyan messzire tőlünk, hogy a 'szőlővesztő', amikor telepítették, visszafelé kezdett nőni. Gyökerét mutatja az égnek. „Fent” meg azt hajtogaták, mit akartok, régi-módi ez a telepítés, nem nagyüzembe való. Nem volt olyan értekezlet, ahol ne kaptunk volna ki a járandóságot. De mi kitarítottunk. 120x80-as a telepítésünk, ragaszkodtunk hozzá. Azt mondta nekem az iványi ember, ahol a föld, ott a cső. Hát a szőlő is tőken terem — mondja most Fülöp János, a pusztaszeri Petőfi Tsz elnöke. — Nem volt nekünk könnyű dolgunk, de már

azért is bizonyítani akartunk. Összesen 85 holdon telepítettünk ilyen rendszerben. Kicsi a gazdaság, nem dobálózhatunk a földdel.

Megoldották a közös gazdaságban a gépi művelést. Megtörtént az is, hogy az NDK-ból hozattak légitest-tan alkatrészeket. Addig mesterkedtek, amíg minden jóra jött. Az RS 09-es eszköz hordozó traktorokat alakították át. Egy fordulón egy traktor hét sort permetezett. Napi teljesítménye 15 hold. Aztán csináltattak takaró és nyitókat. Gépesítették a sorközkapálást, a fedést, nyitást. Úgyis mondhatnánk, megnyerték a „háborút”.

Nem termelt még ezen a vidéken ennyi szőlő. Számítások szerint annyi többletjövendelmet hozott, hogy egy dolgozó tagra 2000—2400 forinttal emeli a jövedelmet. Pedig még nem is fordult mind termőre. Hatvan hold összesen.

— Mi tagadás, több a munkaráfordítás, de még így is lényeges a különbözet az ilyen termelés javára. Nálunk gond a munkaeó foglalkoztatása. Ezért is sajnáltuk volna, ha csak egy sort k'veszünk annak idején. Most meg még több jövőt látok benne. Szeretik az emberek, hitetlenkednek, hogy lehet ennyit termelni.

„Jól együtt vagyunk!”

Hát igen, az emberek. Ők se lelkesedtek még pár éve a közös ügy iránt. Ezért a szőlőért. Mondogatták is:

— Mi a fenének telepítjük, úgyse lesz belőle semmi.

— Most jól együtt vagyunk. Ahol munka van, ott több a jövedelem is. 1961-ben az egy tagra eső jövedelem 6 ezer forint volt, tavaly már 14 ezer forint, az idén felmegy 17 ezerig. Az őszibarackosunk is termőre fordul majd jövőre. Harminc holdon. Nem kell

Magyar felszólalás a FAO-ban

A FAO Rómában folyó értekezletének csütörtöki ülésén felszólalt dr. Dimény Imre magyar mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter, aki hangsúlyozta, hogy az emberiség számára elegendő élelmet csupán a nemzetek gyümölcsöző együttműködése biztosíthat. Az ilyen együttműködés hozzájárul a politikai feszültség csökkentéséhez és elősegíti a különböző politikai és gazdasági rendszerű országok együttműködését.

Békemozgalmi küldöttségünk Indiában

Csütörtökön elutazott Indiába a magyar békemozgalmi delegációja, amely részt vesz az Indiai Béketanács nemzetközi konferenciáján. A küldöttséget Randé Jenő, az Országos Béketanács elnökségének tagja vezeti.

most szólni, biztatgatni az embereket.

Zana László a kocsisok brigádvezetője. Forgó Lajos, Pintér Mihály, Rácz István és Kucsera Rudolf az idén ugyancsak kitétek magukért. Egész nap hordták a kukoricát. Este nem fogták ki, hanem hozzákezdtek a fűszerpaprikához. Este 10-ig, 12-ig is eltartott a munka.

Sikerült

Aztán sorolhatnánk a traktorosokat is. Gyöngyösi Istvánt, Bitó Jánost, Megyesi Mihályt, Tóth Miklóst és Sándor Lászlót. Nem ismerik a fáradságot. Két műszakban dolgoznak, amikor csak kívánja a föld.

— Szóval sikeredett a szőlő. Ez a tükre a gazdaságnak. Mert mondhatnánk, hogy búzából 15 mázsát, rozsából 8 mázsát természetünk holdanként. Fűszerpaprikából 50 mázsát. Pedig 13 héttel nem járt itt eső. Elkerülte a vidéket.

Az asztal megterült. A pusztaszeri Petőfi Termelőszövetkezet tagjai most elvethetik róla a gyümölcsöt, ki-ki munkája szerint. Ahogy megilleti.

Sz. L. I.

Bizalom és meggyőződés

Munkahelyi eszmecsere, szakmai konferenciák, baráti beszélgetések százazrei bizonyítják, hogy gazdaságirányítási rendszerünk korszerűsítése, reformja egész társadalmunk ügye lett: millió gondja. A pártszervezetek, a gazdasági vezetők, a propagandisták, s a társadalmi szervek vezetőinek tájékoztatása mellett immár a legkisebb munkahelyen is folyik a dolgozó emberek tájékoztatása, a munkájukat, keresetüket, körülményeiket érintő részleteket átfogó megbeszélése, megvitatása. Százazrek vettek részt a nyáron szervezett pártnapokon, csoportos beszélgetéseken, brigádgyűléseken. Figyelmet érdemel, hogy számos pártszervezetben munkahelyenként, társadalmi rétegenként, s az emberek érdeklődési körének megfelelően dolgoztak fel a reformmal összefüggő legfontosabb helyi kérdéseket. Kitűnően beváltak, megannyi fenntartást és bizonytalanságot tisztáztak a népművelőkkel, pedagógusokkal, egészségügyi dolgozókkal folytatott beszélgetések. Mindenütt jó hatást váltott ki az emberekben, kedvező irányban befolyásolta a tömeghangulatot, hogy számos eszmecsere, vitának a közvetlen munkahelyi vezetők voltak az előadói, vitavezetői.

A reformot övező nagy társadalmi érdeklődés felhívja azonban a figyelmet a tömegekkel folytatott eszmecsere, a közvéleményformálás és tájékoztatás néhány fogyatékosára is. A pártszervezetek helyesen figyelték fel arra, hogy egyes gazdasági vezetők tevékenységében még mindig sok a tévovás, az utasításvárás, az egészségtelen óvatkodás. Olyan kérdések esetében is megmutatkozik ez, amikor a világos vállalati koncepció kialakítása és annak a dolgozókkal való megvitatása csak elősegíthető és meggyorsíthatja a hatékony cselekvést. A másik negatívuma a reformmal összefüggő politikai tömegmunkának az, hogy helyenként túlzottan általánoságokban mozog a tájékoztatás. Előfordul az is, hogy egyes gazdasági vezetők — informáltságukat tekintve — nem tartanak lépést az elhatározott központi intézkedésekkel, s ebből következően elégtelen munkatársaik

és a dolgozók tájékoztatása. Jogosan teszik szóvá a pártszervezetek, hogy nem mindig elég átgondolt, s nem mindig elég alapos a különböző gazdasági intézkedések politikai hatásának és következményeinek felmérése és elemzése. A negatív jelenségek között utalni kell arra is, hogy a sokrétű véleménycsere mellett is maradtak ki olyan társadalmi rétegek, ahova még nem jutottunk el a reform emberi kihatásainak konkrét és világos megmagyarázásával. Különösen figyelmet érdemelnek itt olyan rétegek, mint a kereskedelmi dolgozók, háziasszonyok, művészek, bejáró dolgozók. Mindezek mellett a munkások és a szövetkezeti dolgozók alapvető tömegei szintén bíznak a reformban, több szervezethez, tempósabb és hatékonyabb munkát várnak tőle. Pártszervezeteinkben általános az a vélemény, hogy ez a bizalom a dolgozó embereket még figyelmesebb meghallgatásával, a vállalati döntésekbe való bevonásával — rövid úton alkotó aktivitásá és szilárd meggyőződéssé változtatható. Lényegében ez a feladat áll ma a pártszervezetek tömegpolitikai munkájának középpontjában.

A tömegpolitikai munka tartalmi kérdéseinek sorában a legelső helyen áll a helyi, vállalati munkával konkrétan összefüggő intézkedések politikai kihatásainak elemzése, s magyarázása. Alapvető politikai, termelési igényként jelentkezik, hogy minden egyes munkahelyen ismerjék, értsék a dolgozók az adott terület tevékenységét, jövőjét érintő szervezeti, gyártmányfejlesztési, műszaki fejlesztési, bérzési, munkaszervezési intézkedéseket. Tudják értsék az embereket, hogy mi történik körülöttük. Ez pedig csak úgy biztosítható ha magasfokon megvalósul a gazdálkodási, termelési folyamatok kihasználásának igényes politikai elemzése. Mindez alaposabb tájékozottságot, és rátermettséget követel a gazdasági vezetőtől, — és a gazdasági politikai és erkölcsi célok együttes érvényesítését. Nincs „csak” gazdasági intézkedés, — ilyen, vagy olyan összefüggésben valamennyi döntés kihat az emberekre. Ez pedig már politika! Mindebből következik, hogy a pártszervezeteknek, a kommunistáknak a dolgozó emberek mellett magasfokú politikai szervező munkát kell végezni a gazdasági vezetők körében is. Olyan munkahelyi légkört és közhangulatot kell kialakítani, amelyben minden vezetőnek munkaköri kötelessége intézkedései politikai kihatásainak, következményei-

nek elemzése. Általános tapasztalat, hogy elsősorban a bérviszonyokkal, a vállalati juttatásokkal, az áruelettel, a foglalkoztatással, a kollektív szerződésekkel, a jövő évi tervekkel, s a termelőszövetkezeti törvényekkel összefüggő kérdések foglalkoztatják az embereket. A véleménycsere, beszélgetések középpontjában ezek konkrét tisztázását kell állítani. Az őszinte eszmecsere lehetővé adnak a kölcsönös tájékoztatásra, a jó közhangulat megteremtésére. E kérdések konkrét tisztázására azonban senki se várjon receptet. Az emberek többnyire nem azt kérdezik, hogy „általában” miként alakulnak a dolgok, hanem azt, hogy az ő falujukban, az ő üzemükben mi és hogyan lesz holnap. Ezt pedig csak a helyi vezetők tudják pontosan megmondani.

A dolgozó emberek egyre növekvő érdeklődése, a megbeszélésre váró kérdések sokasága megköveteli a tömegpolitikai munka, a tömegtájékoztatás eszközeinek és formáinak korszerűsítését, fejlesztését is. Az élet minden területén növekszik a gyors tájékoztatás, a hatékony informálás iránti igény. S itt minden eddiginél nagyobb szerepet tölthetnek be a párt és szakszervezeti bizalmiak, a szocialista brigádvezetők, csoportvezetők. Jól teszik a pártszervezetek, ha minél hamarabb rendszeressé teszik e — közvetlenül a dolgozók között élő, velük minden órában érintkező — vezetők színvonalas, alapos tájékoztatását. Csak a vállalati munka javát szolgálja, ha az igazgató, a főmérnök, vagy a főkönyvelő leül a dolgozók bizalmi embereivel, s tájékoztatja őket az egyes aktuális intézkedésekről, kikéri javaslatukat, véleményüket. Ezzel a módszerrel ténylegesen megoldható lesz a dolgozók gyors és pontos tájékoztatása, a tájékoztatatlanság szűlte különböző kombinációk felszámolása. A nagyobb tömegeket érintő gyűlések, pártnapok mellett jól beváltak a 20—30 dolgozó részére szervezett csoportos beszélgetések, ahol kötetlen eszmecsere alakulhat ki, s az összes „nehéz” kérdések megvitatására kerülhetnek.

S az élet naponta új és új kérdéseket vet fel. Nem lehet megállni, nem lehet lemaradni. Az átfogó és konkrét tájékoztatás, a dolgozókkal való őszinte eszmecsere, a reform alapelveinek helyes és átgondolt érvényesítése a legfőbb eszköze annak, hogy a megértés és bizalom minden jószándékú állampolgárban meggyőződéssé és aktivitássá váljék.

ÁGOSTON LÁSZLÓ

Új szakaszához érkezett a földalatti építése

A metró alagútját fűró szovjet mechanikus pajzsok, a Szent István tértől kiindulva már elhagyták a Szabadság teret. A számításként 1968 első negyedében érkeznek a Kossuth Lajos téri mélyállomásra, ahol egy kicsit „megpihennek” — generálszervizre kerülnek —, hogy azután elindulhassanak a Duna alá és biztonságosan, gyorsan juthassanak át Pestről Budára.

A Duna alatt lényegében ugyanúgy fúrják, biztosítják majd az 500 méter hosszú metróalagutakat, mint bármilyen más talajvízdús ta-

lajban, ami Budapesten bőségesen található. S itt még is nagyobb elővigyázatosságot, különleges óvó intézkedéseket igényel a munka, mert a Duna alatt a talajvizeken kívül vezetnie kell a tektonikus repedéseken és vetőkön (talajelcsúszásokon) áthatoló esetleges erős vízbe-törés ellen is.

December végéig a Duna meder alatti geológiai térkép elkészül. Addig is, míg a geológiai térkép birtokában részletesen meghatározhatják az alagútépítés különleges technológiáját, rögzítették: sűrített levegő védelme alatt dolgoznak.

ŐSZI NAPSÜTÉSSEN

Somogyi Károlyné felvétele

Tanácskozás a vezetők munkaidő-gazdálkodásáról

Mire megy el a vállalati igazgatók és főmérnökök munkaideje? Ezt mérték fel a szakemberek a textil- és ruházati, a műszer- és a vegyiparban, s ennek a felmérésnek az eredményeiből indult ki az az ankét, amely csütörtökön reggel kezdődött a MÁV Utasellátó művelődési otthonában. A tanácskozást az MTESZ Központi Ipargazdasági Bizottsága, a Méréstechnikai és Automati-

zási Tudományos Egyesület, a Magyar Kémikusok Egyesülete, valamint a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület rendezte.

Az ankéton mintegy 200 vállalati igazgató és főmérnök vesz részt a legkülönbözőbb iparágakból. A felmérés ugyanis igen tanulságosan mutatja meg, hol kell változtatni az új mechanizmusban a vezetők munkaidő-beosztásán.